

"मीठो बच्चे- अहिलेसम्म जे जति पढेका छौ, त्यो सबै भुल । एकदम बचपनमा जाऊ तब यस रूहानी पढाइमा पास हुन सक्नेछौ ।"

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूलाई दिव्य बुद्धि मिलेको छ, उनको निशानी (लक्षण) के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरू यस पुरानो दुनियाँलाई यो आँखाले देखेर पनि देख्दैनन् । उनको बुद्धिमा सधैं पुरानो दुनियाँ खत्तम भयो कि भयो भन्ने रहन्छ । यो शरीर पनि पुरानो तमोप्रधान छ भने आत्मा पनि तमोप्रधान छ, यससँग के प्रीति गरौं । यस्तो दिव्य बुद्धि भएका बच्चाहरूसँग नै बाबाको पनि दिल लाग्छ । यस्ता बच्चाहरू नै बाबाको यादमा निरन्तर रहन सक्छन् । सेवामा पनि अगाडि जान सक्छन् ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाउनु हुन्छ । जसरी हृदका संन्यासी हुन्छन्, उनले घरबार छोडिदिन्छन् किनभने सम्झन्छन्- हामी ब्रह्ममा लीन हुनेछौं, यसैले दुनियाँबाट आसक्ति छोड्नुपर्छ । अभ्यास पनि यस्तै गर्छन् । गएर एकान्तमा रहन्छन् । उनीहरू हुन् हठयोगी, तत्त्व ज्ञानी । सम्झन्छन्- ब्रह्ममा लीन हुनेछौं, यसैले ममत्व मेटाउनको लागि घरबार छोडिदिन्छन् । वैराग्य आउँछ, फेरि पनि तुरुन्तै ममत्व मेटिदैन । स्त्री, बच्चा आदि याद आइरहन्छन् । यहाँ त तिमीलाई ज्ञानको बुद्धिद्वारा सबैथोक भुलाउनु छ । कुनै पनि चीज छिट्टै भुलिदैन । अहिले तिमी यो बेहदको संन्यास गर्छौं । याद त सबै संन्यासीहरूलाई पनि रहन्छ । तर बुद्धिले सम्झन्छन्- हामीलाई ब्रह्ममा लीन हुनु छ, यसैले हामीलाई देह भान राख्नु छैन त्यो हो हठयोग मार्ग । सम्झन्छन्- हामीले यो शरीर छोडेर ब्रह्ममा लीन हुनेछौं । हामी शान्तिधाममा कसरी जान सक्छौं, उनलाई यो थाहै छैन । तिमी अब जान्दछौ- हामीलाई आफ्नो घर जानु छ । जसरी बेलायतबाट आउँछन् भने सम्झन्छन् हामीलाई बम्बई हुँदै जानु छ... । अब तिमी बच्चाहरूलाई पक्का निश्चय छ । धेरैले भन्छन्- यिनीहरूको पवित्रता राम्रो छ, ज्ञान राम्रो छ, संस्था राम्रो छ । माताहरूले मेहनत राम्रो गर्छन् किनकि अथक भएर सम्झाउँछन् । आफ्नो तन-मन-धन लगाउँछन्, यसैले राम्रो लाग्छ । तर हामीले पनि यस्तै अभ्यास गरौं, यो ख्याल पनि आउँदैन । कोही विरलै (थोरै) छन् । त्यो त बाबा पनि भन्नुहुन्छ- करोडौंमा कोही अर्थात् जो तिमीहरूको पासमा छन्, तिनीहरू मध्येबाट कोही निस्कनेछन् । अब यो पुरानो दुनियाँ खत्तम हुँदैछ । तिमीलाई थाहा छ- अहिले बाबा आउनु भएको छ । साक्षात्कार होस् नहोस्, विवेकले भन्छ- बेहदको बाबा आउनु भएको छ । यो पनि तिमी जान्दछौ- बाबा एक हुनुहुन्छ, उहाँ नै पारलौकिक बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । लौकिकलाई कहिल्यै ज्ञानको सागर भनिदैन । यो पनि बाबाले नै आएर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- अब पुरानो दुनियाँ खत्तम हुनेवाला छ । हामीले ८४ जन्मको चक्र पूरा गर्नुपर्छ । अहिले हामी पुरुषार्थ गर्छौं फर्केर शान्तिधाम हुँदै सुखधाम जानको लागि । शान्तिधाम त अवश्य जानुपर्छ । त्यहाँबाट फेरि यहाँ फर्केर आउनु छ । मानिसहरू त यी कुराहरूमा अलमलिएका छन् । कोही मर्छ भने सम्झन्छन् वैकुण्ठ जानुभयो । तर वैकुण्ठ छ कहाँ ? यो वैकुण्ठको नाम त हिन्दूहरूले नै जान्दछन्, अरू धर्मकाले जानेकै छैनन् । केवल नाम सुनेका छन्, चित्र देखेका छन् । देवताहरूको मन्दिर आदि धेरै देखेका छन् । जस्तै यो देलवाडा मन्दिर छ । लाखौं-करोडौं रूपैयाँ खर्च गरेर बनाएका छन्, बनाइरहन्छन् । देवी-देवताहरूलाई वैष्णव भनिनेछ । ती विष्णुका वंशावली हुन् । उनीहरू त हुन्छन् नै पवित्र । सत्ययुगलाई भनिन्छ पावन दुनियाँ । यो हो पतित दुनियाँ । सत्ययुगको वैभव आदि यहाँ हुँदैनन् । यहाँ त अनाज (अन्न) आदि सबै तमोप्रधान भएका छन्, स्वाद पनि तमोप्रधान । बच्चीहरू ध्यानमा जान्छन्, आएर भन्छन्- हामीले शूबीरस पिएर आयौं । धेरै मीठो थियो । यहाँ पनि तिमी हातले बनाएको खान्छन् भने भन्छन्- धेरै मीठो छ किनकि तिमीले राम्रोसँग बनाउँछौ । सबै मन अघाउञ्जेल खान्छन् । यस्तो होइन, तिमी योगमा रहेर बनाउँछौ तब स्वादिष्ट हुन्छ ! होइन, यो पनि अभ्यास (प्राक्टिस) हो । कसै-कसैले धेरै मीठो भोजन बनाउँछन् । वहाँ त हरेक चीज सतोप्रधान हुन्छ, त्यसैले धेरै तागत रहन्छ । तमोप्रधान भएपछि कम भएर जान्छ, फेरि त्यसबाट बिमारी, दुःख आदि पनि भइरहन्छ । नाम नै छ दुःखधाम । सुखधाममा दुःखको कुरै हुँदैन । हामी यति सुखमा जाँदैछौ, जसलाई स्वर्गको सुख भनिन्छ । केवल तिमीलाई पवित्र बन्नु छ, त्यो पनि यस जन्मको लागि । पछिको ख्याल नगर, अहिले त तिमी पवित्र बन । पहिले त विचार गर- कसले भन्दै हुनुहुन्छ ! बेहदको बाबाको परिचय दिनुपर्छ । बेहदको बाबासँग सुखको वर्सा मिल्छ । लौकिक बुवाले पनि पारलौकिक बुवालाई याद गर्छन् । बुद्धि माथितिर जान्छ । तिमी बच्चाहरू जो निश्चयबुद्धि पक्का छन्, उनको भित्र रहन्छ- यो दुनियाँमा

२०७० फाल्गुण १५ बिहीवार २७.०२.२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति "बापदादा" मधुवन
हामी केही दिन मात्र छौं । यो त कौडी समान शरीर हो । आत्मा पनि कौडी समान बनिसकेको छ, यसलाई
वैराग्य भनिन्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले ड्रामालाई जानिसकेका छौ । भक्ति मार्गको पार्ट चल्नु नै छ । सबै भक्तिमा छन्,
घृणा गर्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन । संन्यासीहरू स्वयम् घृणा दिलाउँछन् । घरमा सबै दुःखी हुन्छन्, आफूलाई गएर
थोरै सुखी बनाउँछन् । फर्केर मुक्तिधाममा कोही पनि जान सक्दैन । जो पनि आएका छन्, फर्केर कोही पनि
गएका छैनन् । सबै यहाँ नै छन् । एकजना पनि निर्वाणधाम वा ब्रह्ममा गएको छैन । उनले सम्झन्छन्- फलाना
ब्रह्ममा लीन हुनुभयो । यो सबै भक्ति मार्गका शास्त्रहरूमा छ । बाबा भन्नुहुन्छ- यी शास्त्र आदिमा जे जति छ, सबै
भक्ति मार्गका हुन् । तिमी बच्चाहरूलाई अहिले ज्ञान मिलिरहेको छ, यसैले तिमीलाई केही पनि पढ्नुपर्ने
आवश्यकता छैन । तर कोही-कोही यस्ता छन् जसमा फेरि उपन्यास (नोभेल्स) आदि पढ्ने बानी छ । पूरा ज्ञान
त छँदै छैन । उनलाई भनिन्छ कुक्कड ज्ञानी (नाम मात्रको ज्ञानी) । राति उपन्यास पढेर सुत्छन् भने उनको के
गति होला ? यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- जे जति पढेका छौ सबै बिस । यस रूहानी पढाइमा लाग । यो त भगवानले
पढाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी देवता बन्दछौ, २१ जन्मसम्मको लागि । बाँकी जे जति पढेका छौ, त्यो सबै भुल्लुपर्ने
हुन्छ । एकदम बचपनमा जाऊ । आफूलाई आत्मा सम्झ । देख्न त यस आँखाले देख्छौ तर देखेर पनि नदेख ।
तिमीलाई दिव्य दृष्टि, दिव्य बुद्धि मिलेको छ, त्यसैले सम्झन्छौ- यो सारा पुरानो दुनियाँ हो । यो समाप्त भएर
जानेछ । यो सबै श्मशानघाट हो, यससँग के दिल लगाउँछौ ? अब परिस्तानी बन्नु छ । तिमी अब कब्रिस्तान
(श्मशानघाट) र परिस्तान (स्वर्ग)को बीचमा बसेका छौ । परिस्तान अहिले बनिरहेको छ । अहिले बसेका छौ
पुरानो दुनियाँमा । तर बीचमा बुद्धिको योग वहाँ गइहाल्यो । तिमी पुरुषार्थ नै नयाँ दुनियाँको लागि गरिरहेका छौ ।
अहिले बीचमा बसेका छौ, पुरुषोत्तम बन्नको लागि । यस पुरुषोत्तम संगमयुगको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन ।
पुरुषोत्तम मास, पुरुषोत्तम वर्षको अर्थ पनि बुझ्दैनन् । पुरुषोत्तम संगमयुगलाई समय थोरै मिलेको छ । ढिलो
विश्वविद्यालयमा आएमा धेरै मेहनत गर्नुपर्ने हुन्छ । याद धेरै मुश्किलले टिक्छ, मायाले विघ्न पारिरहन्छ । त्यसैले
बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- यो पुरानो दुनियाँ खत्तम हुँदैछ । बाबा यहाँ बस्नुभएको छ, तर बुद्धिमा छ यो सबै खत्तम
हुँदैछ । कोही पनि रहने छैन । यो त पुरानो दुनियाँ हो, यसबाट वैराग्य हुन्छ । शरीरधारी पनि सबै पुराना हुन् ।
शरीर पुराना तमोप्रधान छन् भने आत्मा पनि तमोप्रधान छन् । यस्तो चीजलाई देखेर हामीले के गर्ने ? यो सबै त
केही पनि रहने छैन, तीसँग प्रीत छैन । बच्चाहरूमा पनि बाबाको दिल उनैसँग लाग्छ जसले बाबालाई राम्रोसँग
याद गर्छन् अनि सेवा गर्छन् । बाँकी बच्चाहरू त सबै हुन् । कति धेरै बच्चाहरू छन् । सबैले त कहिल्यै देख्ने पनि
छैनन् । प्रजापिता ब्रह्मालाई त चिन्दै चिन्दैनन् । प्रजापिता ब्रह्माको नाम त सुनेका छन् तर उनीबाट के मिल्छ- यो
केही पनि थाहा छैन । ब्रह्माको मन्दिर छ, दाहीवाला देखाइएको छ । तर उनलाई कसैले याद गर्दैनन् किनकि
उनीबाट वर्सा मिल्दैन । आत्माहरूलाई वर्सा मिल्छ एक लौकिक बुवाबाट, दोस्रो पारलौकिक बुवाबाट । प्रजापिता
ब्रह्मालाई त कसैले चिनेकै छैनन् । यो हो आश्चर्यजनक (वन्डरफुल) कुरा । पिता भएर पनि वर्सा दिँदैनन् भने
अलौकिक ठहरिए नि । वर्सा हुन्छ नै हदको र बेहदको । बीचमा वर्सा हुँदैन । भन्न त प्रजापिता भन्छन् तर वर्सा
केही पनि छैन । यस अलौकिक बाबालाई पनि वर्सा पारलौकिकबाट मिल्छ भने यिनले फेरि दिन्छन् कसरी !
पारलौकिक बाबाले यिनको माध्यमबाट दिनुहुन्छ । यो हो रथ । यिनलाई के याद गर्नु छ । यिनले स्वयम् पनि उहाँ
बाबालाई याद गर्नुपर्छ । उनीहरूले त यी ब्रह्मालाई नै परमात्मा सम्झन्छन् । तर हामीलाई वर्सा यिनीबाट मिल्दैन,
वर्सा त शिवबाबाबाट नै मिल्छ । यी त बीचमा दलाल रूपमा छन् । यी पनि विद्यार्थी जस्तै हुन् । डराउनुपर्ने कुनै
कुरा छैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- यस समय सारा दुनियाँ तमोप्रधान छ । तिमीलाई योगबलबाट सतोप्रधान बन्नु छ ।
लौकिक बाबाबाट हदको वर्सा मिल्छ । तिमीलाई अब बुद्धि लगाउनु छ बेहदमा । बाबा भन्नुहुन्छ- बाबा सिवाए
अरू कसैबाट पनि केही मिल्ने छैन, फेरि देवता नै किन नहुन् । यस समयमा त सबै तमोप्रधान छन् । लौकिक
बुवाबाट वर्सा मिल्छ नै । बाँकी यी लक्ष्मी-नारायणबाट तिमी के चाहन्छौ ? उनीहरूले त मान्दै आएका छन्- यी
(लक्ष्मी-नारायण) अमर छन्, कहिल्यै मर्दैनन् । तमोप्रधान बन्दै बन्दैनन् । तर तिमी जान्दछौ- जो सतोप्रधान थिए
उनै तमोप्रधानतामा आएका छन् । श्रीकृष्णलाई लक्ष्मी-नारायणभन्दा पनि धेरै उच्च सम्झन्छन् किनकि उनीहरू

फेरि पनि विवाहित हुन् । कृष्ण त जन्मैबाट पवित्र हुन्छन् यसैले कृष्णको धेरै महिमा छ । भूला पनि कृष्णलाई भुलाउँछन् । जयन्ती पनि कृष्णको मनाउँछन् । लक्ष्मी-नारायणको किन मनाउँदैनन् ? ज्ञान नभएको कारण कृष्णलाई द्वापरमा लिएर गएका छन् । भन्छन्- गीता ज्ञान द्वापर युगमा दिएका हुन् । कति कठिन छ कसैलाई बुझाउन ! भनिदिन्छन्- ज्ञान त परम्परादेखि चल्दै आइरहेको छ । तर परम्परा पनि कहिलेबाट ? यो कसैले जान्दैन । पूजा कहिलेबाट शुरू भयो, यो पनि जान्दैनन्, यसैले भनिदिन्छन्- रचयिता र सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तलाई जान्दैनौं । कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनेर परम्परा भनिदिन्छन् । तिथि-तारिख केही पनि थाहा छैन । लक्ष्मी-नारायणको पनि जन्म दिन मनाउँदैनन् । यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार । तिमीहरूमा पनि कसैले यी कुराहरूलाई यथार्थ रीति जान्दैनन् । त्यसैले त भनिन्छ- महारथी, घोडसवार अनि पैदल सेना । हात्तीलाई गोहीले खायो । गोही धेरै ठूलो हुन्छ, एकदम निलिहाल्छ । जसरी सर्पले भ्यागुतोलाई निल्छ ।

भगवान्लाई बागवान्, माली, खिवैया (नाविक) किन भनिन्छ ? यो पनि तिमीले अहिले बुझेका छौ । बाबा आएर विषय सागरबाट पार लिएर जानुहुन्छ, त्यसैले भनिन्छ- नैया मेरी पार लगा दो । तिमीलाई अहिले थाहा भएको छ- हामी कसरी पार गइरहेका छौ । बाबाले हामीलाई क्षीर सागरमा लिएर जानुहुन्छ । वहाँ दुःख-दर्दको कुरै हुँदैन । तिमी सुनेर अरूलाई पनि भन्छौ, नैया (नाउ)लाई पार गर्नेवाला खिवैयाले भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू, तिमीहरू सबैले आफूलाई आत्मा सम्भ्र । तिमी पहिले क्षीर सागरमा थियौ, अहिले विषय सागरमा आइपुगेका छौ । पहिले तिमी देवता थियौ । स्वर्ग हो विश्वको आश्चर्य (वन्डर अफ वर्ल्ड) । सारा दुनियाँमा रूहानी आश्चर्य हो स्वर्ग । नाम सुनेरै खुशी हुन्छ । स्वर्ग (हेवन)मा तिमी रहनेछौ । यहाँ ७ आश्चर्य देखाउँछन् । ताजमहललाई पनि आश्चर्य भन्छन् तर त्यसमा रहन कहाँ मिल्छ र । तिमी त विश्वकै आश्चर्यको मालिक बन्नेछौ । तिमीलाई रहनको लागि कति बाबाले अचम्मको वैकुण्ठ बनाउनु भएको छ, २१ जन्मको लागि पद्मपद्मपति बन्छौ । त्यसैले तिमी बच्चाहरूमा कति खुशी हुनुपर्छ । हामी त्यो पारि गइरहेका छौ । धेरै पटक तिमी बच्चाहरू स्वर्गमा गएका छौ । यो चक्र तिमीले लगाइरहन्छौ । पुरुषार्थ यस्तो गर्नुपर्छ जसबाट नयाँ दुनियाँमा हामी पहिले पहिले आउन सकौं । पुरानो घरमा जाने दिल कहाँ हुन्छ र । बाबाले जोड दिनुहुन्छ पुरुषार्थ गरेर नयाँ दुनियाँमा जाऊ । बाबाले हामीलाई विश्वको आश्चर्यको मालिक बनाउनुहुन्छ । त्यसैले यस्तो बाबालाई किन याद नगर्ने ? धेरै मेहनत गर्नु छ । यिनलाई देखेर पनि नदेख । बाबा भन्नुहुन्छ- देख्न त मैले पनि देख्छु, तर ममा ज्ञान छ- म थोरै दिनको यात्री हुँ । त्यस्तै तिमी पनि यहाँ पार्ट खेलन आएका हो । यसैले यसबाट ममत्व निकालि देऊ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) रूहानी पढाइमा सधैं व्यस्त (बिजी) रहनु छ । कहिल्यै पनि उपन्यास (नोभेल्स) आदि पढ्ने गन्दा आदत बनाउनु छैन । अहिलेसम्म जे जति पढेका छौ, त्यसलाई बिर्सेर बाबालाई याद गर्नु छ ।
- २) यस पुरानो दुनियाँमा स्वयम्लाई पाहुना सम्भरेर रहनु छ । यससँग प्रीत राख्नु छैन, देखेर पनि देख्नु छैन ।

वरदान:- शुभ भावना, शुभ कामनाको सहयोगद्वारा आत्माहरूलाई परिवर्तन गर्नेवाला सफलता सम्पन्न भव

जब कुनै पनि कार्यमा सर्व ब्राह्मण बच्चाहरूले संगठित रूपमा आफ्नो मनको शुभ भावना र शुभ कामनाहरूको सहयोग दिन्छन् भने यस सहयोगबाट वायुमण्डलको किल्ला बन्न पुग्छ, जसले आत्माहरूलाई परिवर्तन गर्दछ । जसरी पाँच औलाहरूको सहयोगबाट जति ठूलो कार्य पनि सहज हुन पुग्छ, यस्तै गरेर हर एक ब्राह्मण बच्चाहरूको सहयोगले सेवामा सफलता सम्पन्न बनाइदिन्छ । सहयोगको रिजल्ट (परिणाम) सफलता हो ।

स्लोगन:- कदम-कदममा पद्मगुणा कमाई जम्मा गर्नेवाला नै सबैभन्दा ठूलो धनवान् हो ।